

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/152/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6218202386
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6218202386.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu W. P., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom P. 52 proti žalovanému BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, Paríž, Francúzsko, konajúceho na SR prostredníctvom BNP Paribas Personal Finance SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkáč, s. r. o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, o zaplatenie 3.077,20 Eur istiny, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2Csp/147/2018 - 103 zo dňa 12. marca 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 3.077,20 Eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2. Prvoinštančný súd opodstatnenosť žaloby založil na tom, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 14. 05. 2010 uzavretá zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej právny predchodca žalobcu Cetelem Slovensko a. s., poskytol žalobcovi úver vo výške 7.000,- Eur. Mesačná splátka bola vo výške 111,87 Eur, počet mesačných splátok 120, splatných vždy k 15. dňu v mesiaci, s tým, že prvá mesačná splátka bola splatná k 15. dňu v mesiaci nasledujúcom po poskytnutí úveru, RPMN bola vo výške 15,79% a priemerná hodnota RPMN vo výške 13,49%. Celkové náklady spojené s úverom predstavovali sumu 6.424,40 Eur, pričom úver bol aj poistený (ďalej len „zmluva o úvere“).

3. Taktiež mal za preukázané, že zmluva o úvere, je zmluvou spotrebiteľskou, ktorá spadá pod ochranu v zmysle § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), pričom žalovaný vystupoval ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ. Súd prvej inštancie sa zaoberal so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného, pričom dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Podľa názoru okresného súdu žalobca ako spotrebiteľ uzavrel zmluvu o úvere ako osoba neskúsená bez právnického vzdelania na rozdiel od žalovaného, ktorý poskytoval úvery, podnikal v tejto oblasti, bol preto povinný pri vykonávaní tejto činnosti postupovať s odbornou starostlivosťou a dbať na to, aby ním uzatvorené zmluvy obsahovali zákonné náležitosti. Z tohto dôvodu prvoinštančný súd považoval bezdôvodné obohatenia žalovaného za úmyselné. Uviedol, že ak žalovaný použil nekalú obchodnú praktiku (zakomponovanie neprijateľnej podmienky do zmluvy, či prípadné neuvedenie podstatných zákonných náležitostí v zmluve) možno takúto praktiku a konanie považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktorú si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Okresný súd vyhodnotil

menšie písmo v zmluve o úvere ako nie dobrý úmysel zo strany žalovaného, ktorému sa nemieni poskytovať ochrana.

4. Súd prvej inštancie sa vo vzťahu k namietaným obligatónnym náležitostiam zmluvy o úvere zo strany žalobcu čiastočne stotožnil s právnym názorom žalovaného, že rozlíšenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky nemusia byť v zmluve uvedené, pričom poukázal na vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017, ako aj rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-42/2015. Na druhej strane však konštatoval, že v zmluve o úvere absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru okresného súdu termín konečnej splatnosti nemohol byť vyvodený z dohodnutého počtu splátok úveru, pričom v tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/223/2015.

5. Ďalej uviedol, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o RPMN, pretože pri jej výpočte nebolo zohľadnené poistné. S ohľadom na tieto zistenia súd prvej inštancie dospel k záveru zmluva o úvere je v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v platnom a účinnom znení v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“) platná, avšak neobsahuje náležitosti podľa § 4 písm. g) a j) ZoSÚ, a preto považoval úver za bezúročný a bez poplatkov.

6. Keďže z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca na predmetnom úvere zaplatil sumu 10.189,07 Eur, pričom čerpal úver vo výške 7.000,- Eur, rozdiel predstavuje sumu 3.189,07 Eur. Nakoľko žalobca žiadal zaplatiť len sumu 3.077,20 Eur, bol súd prvej inštancie jeho petitom viazaný, a preto zaviazal žalovaného k povinnosti žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 3.077,20 Eur.

7. Z hľadiska právneho posúdenia prejednávanej veci okresný súd citoval ustanovenia § 52, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 107, ods. 1, 2 a § 451 ods. 1 a 2 OZ, a ustanovenie § 4 ods. 1, 2 písm. a) až s) a ods. 3 ZoSÚ.

8. O trovách konanie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a to na základe zásady úspechu. Nakoľko v predmetnom spore mal žalobca plný úspech tak tomuto priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný (ďalej tiež aj ako „odvolateľ“). Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania.

10. V odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, rovnako namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) ako aj nesprávny procesný postup, ktorým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

11. Konkretizoval, že okresný súd nesprávne právne posúdil vec, a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ došiel k záveru, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, lebo v nej bola nesprávne uvedená RPMN a táto neobsahovala dátum konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru odvolateľa bola v zmluve o úvere je RPMN vypočítaná správne v súlade s ustanoveniam ZoSÚ. Citoval ust. § 2 písm. c) bod 5 ZoSÚ, pričom je toho názoru, že poplatky za poistenie nepatria do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Predčasnosť záveru o nesprávne uvedenej RPMN odvolateľ vidí aj v tom, že žalobca v konaní nepreukázal, a ani sa nevedlo dokazovanie, či poistné bolo alebo nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru.

12. Nesprávne právne posúdenie odvolateľ namietal aj vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere neobsahovala údaj o konečnej splatnosti úveru, pričom v tomto smere poukázal práve na rozhodnutie Súdneho dvora sp. n. C- 42/2015.

13. Taktiež nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, ktorým posúdil bezdôvodné obohatenia odvolateľa ako úmyselné. Bol toho názoru, že žalobca nepreukázal, aby na strane odvolateľa existoval úmysel sa bezdôvodne obohatiť na jeho úkor. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/238/2017, v rámci ktorého dovolací súd uviedol, že dôkazne bremeno

preukázania úmyselného obohatenia zaťažuje žalobcu, ktorý musí preukázať, že v čase uzavretia zmluvy mal veriteľ úmysel získať majetkový prospech. Rovnako poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/1392/2014 zo dňa 24. 09. 2015, sp. zn. 14Co/105/2014 zo dňa 25. 04. 2016. Uviedol, že na jeho strane nemohlo prísť k priamemu úmyslu, nakoľko je potrebné uvedomenie si svojho konania a ani nepriamemu úmyslu, nakoľko tento vyžaduje uzrozenie, čo v tomto prípade absentuje, a preto nebolo možné hovoriť o úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Odvolateľ zotrval na vznesenej námietke premlčania, a mal za to, že okresný súd nesprávne právne posúdil ním vznesenú námietku premlčania, pričom poukázal na ustanovenie § 107 ods. 1 OZ a na začiatok plynutia trojročnej premlčacej lehoty plynúcej od okamihu, kedy došlo prvýkrát k preplateniu istiny zo strany žalobcu. Konštatoval, že žalobca dňa 13. 08. 2015 uhradil splátkou vo výške 111,87 Eur istinu, od ktorého dňa začala plynúť objektívna premlčacia lehota. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/383/2017. Odvolaním napadol aj výrok o trovách konania.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, podľa ktorého súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, a preto navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Odvolanie považoval za zmätočné. Poukázal na to, že išlo o spotrebiteľský úver, pričom názor žalovaného k posúdeniu RPMN považoval za rozpore so zdravým rozumom, nakoľko voči tomu sa neohradil počas pojednávania. Bol toho názoru, že jeho nároky sú odôvodnené a s cieľom európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa. Uviedol, že je nepredstaviteľné, aby úverová zmluva a všeobecné obchodné podmienky obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky. Poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7C/96/2016, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011, sp. zn. 7Co/220/2014, rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012, 12Co/303/2015, 12Csp/166/2016, v ktorých sa všeobecné súdy zaoberali obligatónymi náležitosťami spotrebiteľských zmlúv a zákonnými následkami z toho vyplývajúcimi v prípade ich absencie.

15. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní ako aj na návrhu odvolacieho rozhodnutia. Opätovne poukázal na to, že z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, na základe akého dôkazu súd dospel k záveru o nesprávne vypočítanej výške RPMN.

16. Žalobca vo svojej odvolacej duplike zotrval na svojich vyjadreniach a navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

17. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Po preskúmaní spisu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu, ktorý v nedostatočnej miere zdôvodnil svoje rozhodnutie, a vec aj nesprávne právne posúdil.

19. V konaní vo veci samej súd prvej inštancie správne právne posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným, ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere ako spotrebiteľský vzťah v zmysle § 52 a nasl. OZ, na ktorý aplikoval aj príslušné ustanovenia ZoSÚ. Rovnako napriek tomu, že zmluva o úvere sa v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“) považuje za absolútny obchod, súd prvej inštancie na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným týkajúci sa vznesenej námietky premlčania správne posudzoval podľa ustanovení OZ, avšak túto nesprávne právne posúdil.

20. Pod pojmom právne posúdenie sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Súd prvej inštancie síce správne posúdil otázku premlčania podľa príslušných ustanovení OZ, avšak zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil podľa § 107 ods. 2 OZ, keď dospel k záveru, že zo strany odvolateľa išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie.

22. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

23. Podľa § 101 OZ, Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

24. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

25. Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

26. Žalobca sa svojou žalobou domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie vzniesol námietku premlčania, s ktorou sa súd prvej inštancie musel vysporiadať prioritne, lebo až následne po posúdení tejto otázky mohol rozhodnúť o dôvodnosť alebo nedôvodnosti žalobcom uplatneného nároku.

27. Podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 107 ods. 1 a 2 OZ ustanovuje pre vydanie bezdôvodného obohatenia kombinovanú premlčaciu dobu, a to subjektívnu, ktorá je dvojročná a objektívnu, ktorá je trojročná, prípadne desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Ich začiatok je ustanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé, čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 3Odo/1136/2006 z 11. 12. 2008).

28. Vo všeobecnosti je premlčanie právnym inštitútom, kde v dôsledku kvalifikovaného uplynutia času dochádza k zániku súdnej vymáhateľnosti práva, ak bola účinne vznesená námietka premlčania. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v tomto prípade žalobca dozvedel o tom, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Na druhej strane pre plynutie objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. V prípade, ak sa plnenie bez právneho dôvodu poskytovalo postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný právny osud, premlčuje sa samostatne a samostatne sa aj posudzuje prípadné omeškanie s jej vydaním. S ohľadom na konštantnú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov vo vzťahu k začatiu plynutiu trojročnej objektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení, táto začína plynúť odo dňa, kedy bola po prvýkrát splatená istina. V prípade, ak išlo o plnenie v splátkach premlčuje sa každá následná splátka samostatne.

29. Odvolací súd poukazuje na to, že v prvej časti, deviatej hlavy OZ, absentuje vymedzenie pojmu úmyselné konanie, a preto je potrebné pri skúmaní úmyslu vychádzať z právnej úpravy zavinenia upravenej v zákone č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (ďalej len „TZ“). V zmysle § 15 TZ je zavinenie založené na dvoch zložkách, vedomostnej a vôľovej, pričom podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa OZ ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie, a pre tento prípad bol s týmto následkom uzročený. Podľa názoru odvolacieho súdu dôkazné bremeno preukázania úmyselného zavinenia pri bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného zaťažuje žalobcu. Nemožno považovať len všeobecné tvrdenie o zaužívanej praxi žalovaného ako dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ako aj prípadnú absenciu niektorej z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ZoSÚ, ktorá ex lege spôsobuje jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť, za dostačujúce k prijatiu záveru, že išlo o úmyselné konanie žalovaného resp. jeho právneho predchodcu za účelom získania bezdôvodného obohatenia.

30. Žalobca uzavrel s právnym predchodcom žalovaného zmluvu o úvere podľa § 497 OBZ, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a

zaplatiť úroky. Odvolateľ, resp. jeho právny predchodca ako podnikateľský subjekt - dodávateľ, chcel zo zmluvy o úvere získať odplatu vo forme úrokov za úver, ktorý žalobcovi poskytol, avšak táto skutočnosť nepreukazuje jeho priamy, či nepriamy úmysel získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. Odvolací súd s ohľadom na spôsob akým bola v danom čase uzavretá zmluva o úvere nemal za preukázané úmyselné konanie odvolateľa resp. jeho právneho predchodcu bezdôvodne sa obohatiť. Rovnako ani použitie menšieho písma zo strany dodávateľa nemožno bez ďalšieho vyhodnotiť ako jeho úmyselné konanie, nakoľko ako súd prvej inštancie správne konštatoval, s účinnosťou od 01. 01. 2015 došlo nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. k zakotveniu minimálnej veľkosti písma ako podstatnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej nedodržanie má za následok v zmysle § 53c OZ neplatnosť zmluvy. V danom prípade je odvolací súd toho názoru, že použitie menšieho písma zo strany dodávateľa v čase uzatvorenia zmluvy o úvere taktiež nemožno bez ďalšieho považovať automaticky za úmyselné konanie žalovaného.

31. K otázke náležitosti zmluvy o úvere podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, týkajúcej sa konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné zohľadniť závery rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia a.s. c/a P. T., v ktorom konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Tento záver možno aplikovať aj pri otázke konečnej splatnosti úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ.

32. Zo zmluvy o úvere (z časti B) posudzovanej v danej veci súdom prvej inštancie nepochybne vyplýva, že počet mesačných splátok bol 120, výška mesačnej anuitnej splátky bola vo výške 111,87 Eur, splatnosť prvej mesačnej anuitnej splátky bola k 15. dňu v mesiaci nasledujúcom po poskytnutí úveru a splatnosť každej splátky bola vždy do 15. dňa v mesiaci. Zmluva o úvere bola uzavretá v máji 2010, úver bol žalobcovi poskytnutý v mesiaci jún 2010, pričom splatnosť prvej splátky tak nastala 15. 07. 2010. Na základe týchto údajov zo zmluvy o úvere mohol žalobca ako spotrebiteľ bez akéhokoľvek veľkého úsilia, či ťažkostí identifikovať konkrétny dátum splatnosti splátok celého dlhu, a to ku dňu 15. 06. 2020, (t. j. splatnosť prvej splátky 15. 07. 2010 - mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru a následne ešte 119 anuitných mesačných splátok). Z tohto dôvodu podľa názoru odvolacieho súdu nebola splnená podmienka na prijatie záveru, že v zmluve o úvere absentuje obligatórna náležitosť v zmysle § 4 ods. 2, písm. g) ZoSÚ.

33. Ďalšia odvolacia argumentácia žalovaného, spočívala v predčasnosti záveru prvoinštančného súdu o nesprávne uvedenej výške RPMN.

34. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že: „V zmluve je taktiež nesprávne uvedený údaj o RPMN, pretože pri jej výpočte nebolo zohľadnené poisťné, teda absentuje náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ.“

35. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

36. Vyššie citované ustanovenie je procesnou garanciou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na spravodlivé súdne konanie totiž v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, lebo len dodržaním tohto čiastkového oprávnenia môže byť v konečnom dôsledku naplnené právo na spravodlivý súdny proces ako celok. K otázke odôvodňovania súdnych rozhodnutí existuje rozsiahla judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá v konečnom dôsledku nadväzuje na východiská definované Európskym súdom pre ľudské práva v rozhodnutiach týkajúcich sa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jej spoločným menovateľom je v zásade jednoduchá téza: strana sporu má v rámci práva na spravodlivý súdny proces právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne

dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatneným právom a obranou proti takému uplatneniu (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 170/2005, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 119/03, rozhodnutie ESLP vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 01. 1999, prípadne Ruiz Torija proti Španielsku z 09. 12. 1994, atď.).

37. Rozhodnutie súdu musí teda obsahovať dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých je založené. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k absencii obligatórnej náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, týkajúcej sa nesprávne uvedenej RPMN, je s ohľadom na odôvodnenie jeho rozhodnutia zmätočné a teda nepreskúmateľné, keďže nie je zrejmé ako dospel k uvedenému záveru, a ako tento právne posúdil.

38. V ďalšom konaní sa tak súd prvej inštancie opätovne vysporiada so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného podľa § 107 ods. 1, 2 OZ, pričom sa zameria na plynutie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. V prípade, ak dospeje k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný resp. je premlčaný len čiastočne, opätovne posúdi, či zmluva o úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle ZoSÚ. S ohľadom na vyššie uvedené sa však zameria len na posúdenie zákonnej náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, ktorú náležite odôvodní tak, aby bolo jeho rozhodnutie spĺňalo náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a toto bolo preskúmateľné v prípade odvolania odvolacím súdom.

39. Z týchto dôvodov odvolaciemu súdu preto neostala iná možnosť, ako odvolaním napadnutý rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1, písm. b) a c) CSP zrušiť a vec podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

40. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

41. V novom rozhodnutí rozhodne prvoinštančný súd i o náhrade trov celého, teda aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).